

Snällhetstestet

av Noelle Lambert Barrus
(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i Taiwan.

Melanie sprang så fort hon kunde över skolgården. Tre av hennes klasskamrater var bara några steg före henne. De var nästan framme vid linjen där det var "säkert".

Hon sträckte ut armen. Hon jobbade hårdare med benen. Till slut fick hon fatt i två av dem precis i tid!

"Jag har dig!" sa Melanie. Hennes vänner skrattade när de damp ner på marken.

"Du är snabb", sa Jia medan hon andades in och ut.

Melanie hade nästan fått tag i Jonny också. Men hon missade honom precis.

Jonny pekade på henne och skrattade. "För långsam!" Sedan kallade han henne något dumt.

Melanie rynkade pannan. Jonny var ofta dum mot henne! Hon tyckte inte om det.

Efter skolan satt Melanie vid köksbordet. Hon gjorde läxorna med sin storasyster. Men hon kunde inte sluta tänka på det som Jonny hade sagt.

"Liv, vad gör du när någon är dum mot dig?" frågade Melanie.

Liv tittade på henne. "Var någon dum mot dig?"

Melanie nickade. "En pojke i skolan. Han retar mig hela tiden!"

Liv lade ner pennan. "Vad jobbigt. Jag är ledsen." Hon lutade sig tillbaka och lade armarna i kors. "Du kanske kan göra något snällt för honom."

Melanie rynkade på näsan. "Något snällt?" Det lät inte särskilt roligt.

"Ja!" nickade Liv. "Om du är snäll mot honom kanske han är snäll tillbaka. Har du provat det?"

Melanie skakade på huvudet. Hon var inte så säker på den här idén. Varför skulle hon vara snäll mot någon som var dum?

Den kvällen bad Melanie en bön. "Himmelske Fader, snälla gör så att Jonny är snällare mot mig." Hon blev tyst. Hon tänkte igen på vad Liv

hade sagt. "Och hjälp mig hitta ett sätt att vara snäll mot honom också. I Jesu Kristi namn, amen."

Men vad kunde hon göra som var snällt?

Några dagar senare hade Melanies klass en skogsutflykt. Det fanns många stora gröna träd och svala vattendrag längs stigen.

När det var dags för lunch åt Melanie med sina vänner. Då såg hon att Jonny satt under ett träd. Han var själv. *Jag kanske kan dela med mig av mina kakor till honom*, tänkte hon.

Melanie gick bort till Jonny och satte sig ner. "Hej, Jonny."

Jonny såg upp på henne. "Hej."

"Vill du ha en kaka?" frågade hon.

Hon gav en av sina kakor till Jonny. Han tog den och log. "Tack."

"Tycker du om skogsutflykten?" frågade hon.

"Ja. Bron vi gick över var toppen." Han tog en tugga av kakan. "Mmm. Den är jättegod."

"Tack! Jag bakade dem tillsammans med mamma och min syster."

Melanie och Jonny avslutade lunchen tillsammans. De pratade om ett kortspel som de båda gillade. Jonny var faktiskt ganska rolig. Melanie skrattade mycket. Melanie tyckte mycket bättre om det här än när han retade henne.

"Vill du leka en lek?" frågade Jonny när de gick med alla andra längs stigen.

Melanie nickade och log. "Javisst!"

De turades om att hoppa mellan stenarna under resten av utflykten.

Melanie hade jätteroligt. När utflykten var över och det var dags att åka hem var hon ledsen över att säga hej då.

"Vi kan väl spela det där kortspelet nästa vecka", sa Jonny.

Melanie nickade. "Okej! Hej då, Jonny!"

Melanie vinkade hej då och log. Jonny var inte pojken som retade henne längre. Nu var han hennes vän. ●

ILLUSTRATIONER: SKYLAR WHITE

